

Гледаше отпред — наблизо гора, с наведени клонови, окичени с снег.

Струва му се — това е тжлпа, хора и сред тях тя е бяла венчална рокля.

Гледа го, кани . . . Чува музика. Тя с бавни стъпки пристъпва, навежда се, гали по чалото, шепне:

„В и д и ш ли, милий аз дойдох“ . . .

Тя диша до него, и устните му се стоплят от тия безвучна целувка.

„Мйла, аз знаех, че ти ще дойдеш“, мжрмори той и заспива.

Мярна му се вжлк . . . След него глутница.

На близо там до черната точка се появява друга, трета — глутница, Жестоката зима ги озверй — нема страх, само глад. Пржснат се в верига, вжрвят, дебнат, настъпват.

Спират, гледат нагоре, наоколо, . . . миришат въздуха и пак вжрвят.

Настржхнали: ни стадо, ни пътник . . . всичко е мржтво.

А снега се трула. . . . .

Надалече се чува шум. Като стрела хвжрчи шейна към горичката.

Това сж те, младоженците. Щастливия земеделец с своята Зора.

Той я води в село, у тех . . . за винаги.

Шейната лети като въздушна, вжлшебна колесница на щастието, слезла от небето на снежното поле и ще изчезне мекжде далече, зад хоризонта в невидими топли лжчи на слжнцето, сияеще като очите на Зора, устремени в прострството.

Той е в кожух, с каскет, тя в шуба с лисича яка, през която едвам личи зачервеното и личице.

Но ето конете настржхват джрпат се на страна. Ноздрите им се раздуват. Файтонжията се понадига.

— Вжлци, господарю, вика в ужас.

Кременски става, вади револвера.

— Карай, карай?!

Застанал с лице към врага Кременски гледа.

Зора замржзна, кржвените ѝ страни са по бели от снега. Погледжт обезумел; диша, несмее даже да мрждне.

Той е страшен, с очи, по озверен от вжлчи.

Чака противника, който налита отдесно, отлево, отзад.

Конете не допират земята — те след тех; на педесет тридесет, два десет крачки.

На миг напускат шейната и пак я настигат.

Кременски гржмва — един вжлк се тжркаля.